

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. V. Vtrùm Beati ex vi visionis reddantur impeccabiles.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

beatitudinem non fore perpetuam, sed quandam in beatis vicissitudinem futuram felicitatis & miserie. Sed hic est error manifestus contra fidem, cum in Symbolo & Scripturâ sæpè appelletur vita æterna de qua dicit Apóstolus 1. ad Thessal. 4. v. 16. *Sic semper cum Domino erimus*: & 1. Petri 1. v. 4. *hereditas incorruptibilis, immarcescibilis &c.* & cap. 5. v. 4. *inmarcescibilis gloria corona*: & alia hujusmodi.

Certum est Sanctorum beatitudinē futuram perpetuam.

SECTIO QUINTA.

Utrum beati ex vi visionis reddantur impeccabiles.

I. **D**ICO ex vi visionis, nam ratione amoris erga Deum in beatis, necessariò ex visione orti, reddi eos impeccabiles ostensum est supra. Deinde à fortiori sequitur, estque omnino certissimum beatos de facto nunquam peccatum ullum admitturos: in quo erravit etiam Origenes, qui beatorum voluntates de bono in malum mutabiles esse dixit: quare & Sanctos Angelos nonnunquam negligentes esse asseruit, & in suis ministeriis obcundis culpam interdum incurere.

Sanctos Angelos culpam aliquam interdum admittere docuit Origenes.

II. Prima Conclusio: stante visione, non potest beatus, saltem connaturaliter, & de potentia ordinarià peccare: ita S. Thomas 1. 2. quæst. 4. art. 4. Cajetanus itidem, Suarez 1. 2. Disp. 10. sect. 1. num. 16. Vasquez disp. 18. cap. 2. & alii. Conclusio procedit ex vi visionis præcisè, & posito quòd Deus miraculosè negaret concursum ad amorem.

Stante visione non potest beatus peccare.

III. Ratio est primò: nam ut benè Suarez citatus, quisquis clarè videt Deum, & iudicat illi debitum esse, ut omnia ad eum referantur, sanè non apparet quo pacto ab eo possit per peccatum averti, seu actu illum offendere, cum hoc intelligi vix queat, in eo, qui id iudicat solummodo abstractivè, & licèt clarè Deum non videat: sicut ergo per visionem beatificam voluntas est inclinata ac determinata ad amandum Deum, ita & ad fugiendum quidquid illi videt displicere, idque immediatè, & non solum mediante amore formali, licèt fortè visio dici non incongruè posset amor virtualis.

Ostenditur ex vi visionis præcisè beatos reddi impeccabiles.

IV. Ratio est secundò: visio siquidem beatifica, vel est ipsa beatitudo formalis adæquatè, sicque videtur manifestè impossibilis cum peccato, cum implicet contradictionem, ut simul quis sit summè lælix & summè miser, ut ex terminis constat: vel saltem visio est partialis beatitudo integrans scilicet unam totalem beatitudinem cum amore, eumque causans, sicque saltem in radice est beatitudo, seu illam ut completam exigens; omnino autem videtur implicare ut connaturaliter & formaliter exigat subiectum esse beatum, & simul connaturaliter admittat peccatum, quod est summa miseria, & beatitudini maximè oppositum.

Vtèrius declaratur quo pacto visio beatifica, saltem connaturaliter excludat peccatū.

V. Ratio est tertio: visio quippe secundum probabilem sententiam est forma sanctificans perfectissimè post unionem hypostaticam, reddens nimirum subiectum in quo est, peculiari & perfecto modo particeps naturæ divinæ: unde si ulli qualitati concedendum sit, ut animam sanctificet, pugnet cum peccato, & alia hujusmodi (concedendum autem hoc alicui videtur, cum peccatum formaliter & per se reddat hominem injustum) sanè non est cur non concedatur visioni beatificæ, ut pote accidentia omnia supernaturalia in perfectione superanti, & ad quam tanquã ad finem ordinantur.

Ex ratione forma perfectissimè sanctificans ostenditur visionem excludere peccatum.

Hæ etiam rationes probant de peccato veniali, quod proinde visio connaturaliter excludit. Alia etiam ratio, cur visio beatifica excludat peccatum veniale, est quia status beatitudinis est status bonorum omnium *complexione perfectus*, & mala omnia excludens: unde sicut morbos corporis secum non compatitur, ita multò minus morbos animæ, quorum minimus non est peccatum veniale.

VI. Visio beata excludit etiam peccatum veniale.

Secunda Conclusio: probabilis etiam est si gratia habitualis nec divinitus stare possit cum peccato, vel actuali vel habituali (de quo infra, Disputatione 123.) non posse nec de potentia absoluta visionem stare cum peccato. Rationes eadem sunt pro visione & pro gratiâ, quæ proinde illic, qui proprius ejus locus est, proponi solent. Præcipuæ sunt ex conceptu sanctitatis, & locutionibus Scripturæ & Patrum. Addunt verò aliqui, & probabiliter, majorem esse rationem cur hoc visioni tribuatur, quam gratiæ, cum perfectiùs & indefectibiliter (quippè quæ ex naturâ suâ perpetuò postulet durare, quod gratiæ habituali non competit) sanctificet.

VII. Visio nec de potentia absoluta stare potest cum peccato.

SECTIO SEXTA.

Posintne beati peccare demerendo visionem beatificam.

POSTREMUM quod hic queri solet circa potentiam peccandi in beato est, utrum saltem peccare possit demerendo visionem beatificam: sicut licèt gratia habitualis incompossibilis sit cum peccato mortali, etiam divinitus juxta probabilem sententiam, potest tamen justus peccare, & gratiam per demeritum perdere. Hac verò in re eodem ferè modo procedere possumus sicut in materiâ de Incarnatione in simili processum circa unionem hypostaticam, quam diximus non posse humanitatem demereri, nec dissolvere per peccatum, pro aliquo priori commissum, licèt vel concomitantè vel consequenter peccare possit humanitas, quocumque instanti Deus per se, seu pro suâ voluntate, sicut potest, illum à verbo deuniret.

I. Nec etiam potest beatus peccatum aliquod admittere demerendo unquam.

Dices: potest Deus intuitu actus meritorii à Petro in instanti A elicitè visionem illi beatificam eodem instanti infundere, ergo pro illo priori nihil intelligitur vel peccato repugnans, vel peccandi potentia, ergo simul cum visione beatâ, seu beatitudine stat potentia peccandi, ergo potest beatus peccare, cum posse peccare, & habere potentiam peccandi sint synonyma. Primò negari posset primum antecedens, & dici peculiarem esse rationem de merito respectu visionis, quæ non sit respectu aliarum rerum, visio siquidem est beatitudo, sicque ipso facto quòd quis habeat visionem, est in termino; cum ergo status viæ sit conditio requisita ad meritum, non videtur dari posse meritum eo instanti, quo est visio, cum ejusmodi opus non sit factum in stadio, in loco agonis & pugnæ &c. Hæc responsio licèt sit probabilis, existimo tamen non difficulter refelli posse.

II. Dicitur: cum visione beatâ sit potentia merendi; ergo peccandi.

Secundò itaque responderi posset, ad potentiam peccandi requiri, non præcisionem solum, sed negationem etiam visionis: Unde licèt proponi possit visio pro præmio actus liberi & meritorii, non tamen talis actus ejus contrarium, seu omisio est peccatum, ut de unionem hypostaticâ dixi dum de Incarnatione. Quare etsi possit is illo instanti mereri, non tamen potest peccare.

Negari potest potentiam merendi perri unquam cum visione.

III. Ad potentiam peccandi requiritur negatio visionis.

Tertia